

PERUSSUOMALAINEN

MAAHANMUUTTOPOLITIikka

21.1.2019

Maahanmuuton aiheuttamiin taloudellisiin, sosiaalisiin, kulttuurisiin ja turvallisuuteen liittyviin ongelmiin voidaan vaikuttaa maahanmuuttopolitiikalla.

PERUSSUOMALAISET

MAAHANMUUTON TILANNEKUVA SUOMESSA

Vuosien 2015 ja 2017 välillä Suomesta haki turvapaikkaa 43 193 henkilöä. Turvapaikanhakijoiden määrä ei ole laskenut samalle tasolle kuin ennen vuoden 2015 siirtolaiskriisiä, toisin kuin muissa pohjoismaissa. Syinä tähän ovat Suomen hallituksen liberaali turvapaikkapolitiikka, maamme vahvat vetotekijät ja se, että Suomi yhtenä harvoista jäsenmaista täytti EU:n epäonnistuneen taakanjakohankkeen myötä Suomelle jyvitetyn turvapaikanhakijakiintiön. Toisaalta siirtolaisuutta konfliktien ohella edesauttavissa tekijöissä, kuten elintason puutteissa, valtavassa väestönkasvussa ja helppossa liikkumisessa, ei ole tapahtunut muutosta.

Vuodesta 1990 lähtien Suomeen on saapunut huomattavia määriä turvapaikanhakijoita. Tärkeimpien lähtömaiden joukossa ovat olleet Somalia, Irak, Afganistan ja Syyria. Vuoteen 2016 asti Suomella oli yksi Euroopan korkeimpia turvapaikkahakemusten hyväksymisasteita. Tämä tarkoitti sitä, että ani harvoin etenkin afgaanin, irakilaisen tai somalin turvapaikkahakemus tuli hylätyksi, ellei kyseessä ollut selkeästi niin sanottu Dublin-tapaus. Vaikka Suomen päätöskäytännöt turvapaikanhakijoiden suhteen ovat tärkeimpien lähtömaiden osalta menneet parempaan suuntaan, on ongelmana yhä se, että suojeluperusteinen maahantulo johtaa lähes poikkeuksetta pysyvään Suomeen asettumiseen. Lisäksi muut väylät, kuten perheen yhdistäminen, lisäävät volyymia merkittävästi.

HUOLESTUTTAVA VÄESTÖNKEHITYS

Suomen ulkomaalaistaustaisen väestön kasvuvauhti on ollut 2000-luvulla erittäin nopeaa, kuten useimmissa muissakin Euroopan maissa. Kun vielä 1990-luvulla ulkomailla syntyneen väestön kasvuvauhti oli joitakin tuhansia vuodessa, on se viime vuosina ollut keskimäärin 20 000 ihmisen luokkaa määrien lisääntyessä koko ajan. Vuoden 2017 lopussa Suomessa asui jo 374 000 ulkomailla syntyneitä ihmistä, joka on lähes seitsemän prosenttia koko väestöstä. Samalla äidinkielenään kotimaisia kieliä puhuvien määrän väheneminen kiihtyy edelleen.

Maahanmuuttajien määrän kasvun ennustetaan olevan voimakasta lähitulevaisuudessa varsinkin pääkaupunkiseudulla. Virallisten ennusteiden mukaan vuonna 2030 Helsingin seudulla asuisi jo 350 000 vieraskielistä henkilöä, mikä tarkoittaisi 21 prosenttia seudun koko väestöstä – esimerkiksi Espoossa vieraskielisten määrä ylittäisi 50 prosenttia vuonna 2053. Enemmistöksi nousisivat afrikkalaisia ja aasialaisia kieliä puhuvat.

Luvut ovat vielä huomattavasti dramaattisempia, kun tarkastellaan lapsia ja nuoria. Mitä alhaisemmaksi käy suomalaisten syntyvyys, sitä suurempi osuus lapsista syntyy maahanmuuttajataustaisille ihmisille. Esimerkiksi tällä hetkellä 35 prosenttia maassa asuvista somalaisista on 0–14-vuotiaita. Useamman kuin joka neljännen 7–15-vuotiaan arvioidaan olevan Helsingin seudulla vieraskielinen vuonna 2030.

Varoittavan esimerkin suoranaisestä väestönvaihdoksesta tarjoaa Ruotsi, jonka 10 miljoonaisesta väestöstä runsaat kahdeksan miljoonaa on syntynyt Ruotsissa. Huomionarvoista on muutoksen vauhti ja muutokset tulijoiden taustoissa. Suomalaiset muodostivat vuonna 1990 lähes kolmanneksen ulkomailla syntyneistä. Vuonna 2017 suurimmaksi ryhmäksi olivat nousseet syyrialaiset. Muita merkittäviä nousijoita ovat somalialaiset, turkkilaiset, afganistanilaiset, eritrealaiset ja intialaiset. Ruotsalaisille vanhemmille syntyneitä ruotsalaisia on enää 68,5 prosenttia väestöstä.

Suomenkin tulevaisuus näyttää huomattavasti vähemmän suomalaiselta kuin nykyhetki. Suomessa vuoden 2013 jälkeen on eniten lisääntynyt irakilaistaustaisten määrä. Jo pelkästään väestönkehityksellisistä syistä maahanmuuton huomattava rajoittaminen on välttämätöntä, sillä tulijat eivät lopu koskaan. Vaikka maahanmuutto jakautuu Suomeen hyvin epätasaisesti, vaikuttaa se tavalla tai toisella kaikkien suomalaisten elämään.

Maahanmuutto vaikuttaa suorasti ja epäsuorasti lähes kaikilla yhteiskunnan ja politiikan sektoreilla. Se ei siis ole ”yksi asia”, vaan yhä merkittävämmäksi käyvä poliittinen, taloudellinen, sosiaalinen ja kulttuurinen ilmiö.

MAAHANMUUTON VALTAVAT ONGELMAT PAKOTTAVAT RADIKALEIHIN MUUTOKSIIN

Maahanmuuton kasvuvauhti on kestänyt myös siksi, että Suomessa on jo nykyisillä maahanmuuttomäärillä täydellisesti epäonnistuttu kotouttamisessa. Kaikkien ulkomaalaisten työttömyysaste on 2,5-kertainen Suomen kansalaisiin nähden.

Humanitaarisen maahanmuuton piirissä saapuneet ovat työllisyysasteeltaan ja kaikkiaan taloudellisilta nettovaikutuksiltaan selvästi ongelmallisempia kuin muut. Heikoiten sijoittuneet kansallisuudet vuodesta toiseen ovat Somalia, Afganistan ja Irak – juuri ne maat, joista Suomi vastaanottaa eniten humanitaarisia maahanmuuttajia. Näiden ryhmien vaikutus Suomen julkiseen talouteen on erittäin negatiivinen – maahanmuuttajat saavat tulonsiirtoja ja käyttävät julkisia palveluita keskimäärin

huomattavasti enemmän kuin maksavat veroja. Tilanne ei juuri lainkaan parane pitkään maassaolon myötä.

Toisaalta heikkokin työllisyysaste antaa liian ruusuksen kuvan, sillä ensinnäkin suurin osa työllistyneistä työskentelee matalapalkka-aloilla ja saa tulonsiirtoja ja käyttää julkisia palveluita enemmän kuin maksaa veroja. Toisaalta merkittävä osa työpaikoista on ”maahanmuuttajatyöpaikkoja”, joita ei olisi edes olemassa ilman maahanmuuttoa. Kokonaistaloudellisesti tai yhteiskunnan kokonaishyvän kannalta esimerkiksi yhä paisuvat tulkkaus- ja kääntämiskustannukset eivät voi olla positiivinen asia, vaikka tulkkauspalvelut tarjoavatkin työtä lukuisille maahanmuuttajille. Lisäksi ne yleensä vaikeuttavat kotoutumista.

Maahanmuuttajien toisen sukupolven työllisyys on jopa alhaisempaa kuin ensimmäisen sukupolven kohdalla. Vastaavasti sosiaaliset ongelmat ja syrjäytymisriski ovat kasvaneet, ja tukiriippuvuus on ylisukupolvista.

Toisaalta on havaittu, että kulttuuritaustalla on merkitystä kotoutumisen onnistumisen kanssa. Ne maahanmuuttajat, joiden ryhmäidentiteetti – esimerkiksi kulttuurin, uskonnon tai kielen suhteen – on erityisen vahva, kotoutuvat ja työllistyvät heikommin kuin ne, joilla näin ei ole.

Havainnon pitäisi toimia vahvana kritiikkinä monikulttuurisuutta korostavalle kotouttamis- ja erilaisuuspolitiikalle, jollaista Suomessa halutaan toteuttaa. Valitettavasti näyttää siltä, että Suomi vastaa ongelmaan vuodesta toiseen kärjistämällä sitä entisestään.

Ongelmallisen maahanmuuton aiheuttamat kustannukset ovat valtavia. Esimerkiksi Helsingissä ja Espoossa toimeentulotuen päätöksissä vieraskielisten osuus on 40 prosentin luokkaa, samoin asumistuen kohdalla. Maahanmuutto rakentaa siis paitsi sosioekonomista yksinomaan tulonsiirtojen varassa olevaa alaluokkaa myös kulttuurisesti ja sosiaalisesti erillisiä saarekkeitä, ja tällä on merkittävä vaikutus Suomen tulevaisuuteen.

Tuoreimpien Pisa-tulosten perusteella voidaan arvioida, että myös vieraskielisten lasten sulautuminen yhteiskunnan valtavirtaan on ollut heikkoa. Opetusviranomaisten mukaan vieraskieliset oppilaat ovat keskimäärin 2–3 lukuvuotta suomalaista oppilaita jäljessä. Toisaalta on todettu, että opettajat antavat heille liian hyviä arvosanoja. Vieraskielisten oppilaiden parissa myös toisen asteen koulutuksen keskeyttämisaste on kantaväestöä korkeampi ja korkeakoulun suorittaneiden osuus ikäluokasta selvästi suomalaisia matalampi.

Ulkomaalaisten korkeampi rikollisuusaste suomalaisiin nähden kertoo myös karua kieltään maahanmuuttajien kotoutumisen surkeasta tilasta. Ulkomaalaisten yllidustus rikostilastoissa korostuu etenkin seksuaali-

rikoksissa. Vuonna 2016 ulkomaalaisten osuus seksuaalirikoksista epäillyistä oli 23 prosenttia, ja pelkästään turvapaikanhakijoita oli 7–8 prosenttia seksuaalirikosepäillyistä. Lähes puolet turvapaikanhakijoiden tekemistä seksuaalirikoksista kohdistuu alaikäisiin, eikä kyse ole ”yksittäistapauksista”, vaan maahanmuuttopolitiikan seurauksista. Ulkomaalaisten vankien määrä on kasvanut kymmenen vuoden aikana peräti 75 prosenttia, ja heitä on kaikista vangeista nyt jo noin joka kuudes.

Terrorismirikollisuus on myös saapunut Suomeen, mikä oli täysin odotettavissa holtittoman maahanmuuttopolitiikan seurauksena. Suojelupoliisin toimintaedellytyksiä tulee parantaa resurssointia lisäämällä, kuten muut länsimaat ovat tehneet jo aikaa sitten. Myös poliisin ja rajaviranomaisten resurssoinnin pitää nousta vastaamaan turvallisuuteen kohdistuvien uhkien vakavuutta. Mutta nämä ovat lopulta vain laastareita, mikäli ongelman juurisyyhy ei puututa.

Ainoa tapa ehkäistä Suomen maahanmuutto-ongelmien kärjistymisen muun Länsi-Euroopan tavalla on välittömästi ryhtyä tarvittaviin hallinnollisiin ja lainsäädännöllisiin toimenpiteisiin, joilla muutto Suomeen saadaan laskettua selvästi nykyistä alhaisemmalle tasolle. Tavoitteen tulisi olla kokonaismaahanmuuton pienentäminen 1990-luvun tasolle.

Tiukka maahanmuuton kontrolli ja paluumuutto ovat tärkeimmät maahanmuuton haitoilta suojautumisen keinot – minkäänlaisella valistuksella, ohjaamisella tai kotoittamisella ei päästä vaadittaviin tuloksiin.

Suomen tulisikin siirtyä tyystin toisenlaiseen ajattelutapaan – mikäli maahanmuuttoa halutaan, tulisi sen koostua ihmisistä, jotka sopeutuvat maahamme, arvostavat kulttuuriamme ja yhteiskuntaamme sekä osallistuvat sen rakentamiseen myös taloudellisesti.

HUMANITAARISEEN POLITIikkaAN TÄYSKÄÄNNÖS

Mikäli Suomi haluaa auttaa maailman hätää kärsiviä, humanitaarinen maahanmuutto ei ole hyvä keino. Paikan päällä tapahtuva kriisiauttaminen on moninkertaisesti humanitaarista maahanmuuttoa tehokkaampaa auttamista – pienemmällä summalla saadaan autettua suurempaa määrää ihmisiä.

On varmasti myös moraalisesti kestävämpää turvata suuremmalle määrälle ihmisiä elämän perusedellytykset kriisialueilla kuin pienemmälle joukolle pohjoismaisen hyvinvointiyhteiskunnan palvelut. Toisaalta on perustel-

tua otaksua, että alikehittyneet maat eivät koskaan kehity, mikäli niiden kaikki kynnelle kykenevät kansalaiset muuttavat Eurooppaan ja muualle länsimaihin. Tärkein vastuu on valtioilla itsellään.

Tämän vuoksi ensisijainen tavoitteemme maahanmuuttopolitiikassa on lopettaa kokonaan humanitaarisista syistä tapahtuva maahantulo ja siirtää painopiste paikan päällä auttamiseen. Vastaavasti kehitysapujärjestelmää tulee tehostaa ja uudistaa tätä tavoitetta paremmin tukeväksi. Mikäli jokin valtio ei esimerkiksi ota palautettavia kansalaisiaan vastaan, ei kyseistä maata myöskään voi tukea taloudellisesti.

Koska Suomessa ei todennäköisesti olla vielä valmiita edes harkitsemaan järjestelmää perustavanlaatuisesti muuttamaan pyrkivää linjaamme – vaikka se varmasti on tulevaisuuden ainoa mahdollinen tie – esitämme ohjelmassamme myös vaatimuksia, jotka keskittyvät korjaamaan nykyisenlaisen turvapaikkapolitiikan pahimpia ongelmia.

OLESKELULUVISTA MINIMIPITUISIA, TURVAPAikka PERUUTETTAVISSA, KANSALAISSUUS ANSAITTAVA

Sekä turvapaikan että toissijaista suojelua saaneille myönnetään neljän vuoden oleskeluluvat, jotka käytännössä automaattisesti uusitaan pysyviksi oleskeluluviksi. Tätä käytäntöä on perusteltu sillä, että lupien uudelleen-seulonta ulkomaalaislain kirjaimen mukaisesti lisäisi tarpeettomasti byrokratiaa ja kustannuksia – vaikka maahanmuuttajien elinkaarellaan aiheuttamat välittömät ja välilliset kustannukset ovat valtiontaloudelle huomattavasti suuremmat.

Suomesta poiketen Norja, Tanska ja Ruotsi myöntävät vain väliaikaisia minimipituisia oleskelulupia (3 vuotta turvapaikka, 1 vuotta toissijainen suojelu), joiden päätyttyä suojelun jatkamisen tarve systemaattisesti arvioidaan. Mikäli nykyiseen ulkomaalaislainsäädäntöön ei tehdä muutoksia, on väistämätöntä, että lähivuosina kymmenet tuhannet humanitaariset maahanmuuttajat saavat pysyvän oikeuden jäädä Suomeen.

Suomeen tulon ja maahan asettumisen välinen linkki on purettava turvapaikanhakijoiden kohdalla, ja turvapaikan täytyy olla peruutettavissa. Turvapaikan tai toissijaisen suojelun perusteella myönnettävien oleskelulupien pitää olla vain minimipituisia. Lisäksi kansainvälisen suojelun nojalla annettua väliaikaista oleskelulupaa uusittaessa tulee maahanmuuttoviraston aina selvittää, onko

luvan jatkamiselle tarvetta.

Turvapaikanhakijoiden ja muiden ulkomaalaisten pääsyä pysyvän oleskeluluvan piiriin tulee rajoittaa selvästi. Nykyinen käytäntö, jossa ulkomaalainen saa pysyvän oleskeluluvan jo neljän vuoden maassa oleskelun jälkeen, on auttamattoman lyhyt. Suomen pitää Tanskan mallin mukaisesti pidentää pysyvään oleskelulupaan vaadittava asumisaika kahdeksaan vuoteen ja liittää luvan saantiin myös tulotasoon, kielitaitoon, kotoutumiseen, työhistoriaan, tulonsiirtojen nauttimiseen ja nuhteettomuuteen liittyviä vaatimuksia.

Lisäksi kansainvälinen suojelu tulee olla väliaikaista. Kun olosuhteet lähtömaassa paranevat riittävästi, muutoliikkeen pitää suuntautua Suomesta takaisinpäin. Mikään kansainvälinen sopimus ei edellytä, että turvapaikan pitää tarkoittaa ikuista oikeutta elää maassa. Päinvastoin lainsäädäntömme jo nyt mahdollistaa suojeluaseman lakkauttamisen.

Mikäli suojeluaseman saanut lomailee entisessä kotimaassaan – kuten heistä hyvin monet tekevät – on täysin selvää, että suojelulle ei enää ole perusteita.

Suurin osa etenkin vuonna 2015 Suomeen saapuneista turvapaikanhakijoista on saanut kielteisen päätöksen. Tällä ei kuitenkaan ole mitään merkitystä, sillä oikeusjärjestelmämme sallii käytännössä loputtoman määrän uusintahakemuksia ja valituksia. Turvapaikkainstituutio asettuu naurunalaiseksi, kun sitä hyväksikäytetään kettujuttamalla hakemuksia, muuttamalla seksuaalista suuntautumista tai uskontoa ja solmimalla pika- ja lumeavioliittoja. Koska pakkopalauttaminen on edelleen liian vaikeaa, mahdollistaa tällainen toiminta oleskelun Suomessa, vaikka siihen ei ole todellista oikeutta tai edellytyksiä. Jokainen prosessin osa vie valtavasti taloudellisia ja muita voimavaroja.

Turvapaikan toistuvaa hakemista on selvästi rajoitettava ja prosessia nopeutettava. Väärinkäyttöksiä on tulkittava hakijaa vastaan. Toisaalta kielteistä päätöstä seuraava välitön säilöönnotto – joka on vaatimuksemme – jo itsessään vähentäisi järjestelmän hyväksikäyttöä ja prosessin pitkittämisen houkuttelevuutta.

Kielteisen päätöksen saaneiden palauttaminen pitää ottaa esille kaikissa Suomen kehitystyö- ja muissa rahoitushankkeissa sekä EU-tasolla. Mikäli maa ei ota omia kansalaisiaan vastaan, se ei voi nauttia Suomen kustantamasta avusta.

PERHEENYHDISTÄMISTÄ KIRISTETTÄVÄ

Sipilän hallituksen minimaaliset kiristykset ulkomaalaisten perheenyhdistämissiin mahdollistavat hallitsematto-

man perhesitein tapahtuvan maahanmuuton. Kyseessä onkin massiivisin humanitaarisen maahantulon väylä. Jo vuosien 2006 ja 2017 välillä perhesiteiden vuoksi Suomessa vuosittain myönnettyjen oleskelulupien määrä yli kaksinkertaistui, ja on nyt yli 9000 vuodessa. Suomi on helpottamassa alaikäisenä turvapaikkaa saaneen henkilön perheen yhdistämistä. Monia muitakin tehtyjä kiristyksiä ollaan helpottamassa tai kiertämässä, kun akuutin uhan ei koeta olevan merkittävä.

Maahanmuutosta hyötyvät tahot rummuttavat kovaa aiheesta ja väittävät Suomen harjoittavan tiukkaa perheen yhdistämisen politiikkaa. Tämä ei pidä paikkaansa.

Poiketen muista pohjoismaista Suomi ei vaadi maan kansalaisilta riittävän toimeentulon osoittamista perheen yhdistämistä haettaessa. Yhä useampi Suomen kansalaisen perheen yhdistämishakemus on kansalaisuuden saaneen ulkomaalaisen tai maassa syntyneen ulkomaalaistaustaisen ihmisen vireille laittama, mikä alleviivaa toimeentulo vaatimuksen pikaisen käyttöönoton tärkeyttä myös näiden henkilöiden kohdalla.

Norjan ja Tanskan tapaan Suomen tulee myös asettaa kaikkien ulkomaalaisten perheen yhdistämisen ehdoksi vähintään kahden vuoden asumisaika. Perheenkokoajalle asetettu toimeentulo vaatimus pitää ulottaa myös Suomen kansalaisiin. Avio- ja avopuolisoiden perheen yhdistämissä Suomen tulee Saksan ja Alankomaiden esimerkin mukaisesti vaatia yhdistettävältä puolisolta suomen kielentaitoa. Puolisoiden perheen yhdistämiseen on myös otettava käyttöön 21 vuoden minimi-ikäraja, joka on käytössä Alankomaissa ja Itävallassa. On myös kohtuullista vaatia perheenkokoajalta riittävän kokoisen asunnon osoittamista perheen yhdistämisen ehtona, mutta ei niin että kunnalla olisi velvollisuus taata sen järjestäminen.

RAJAPOLITIikka JA SUOMEN ETU

Itävalta, Norja ja Tanska reagoivat siirtolaiskriisiin saatamalla lainsäädäntöönsä hätätilapykälät, joiden nojalla kriisitalanteessa EU-maan kautta maahan tulleiden turvapaikanhakijoiden hakemuksia ei oteta vastaan, vaan hakijat käännytetään rajoilla. Suomi ei ole vastaavaan oikeasti merkittävään lainsäädäntöprosessiin ryhtynyt, vaan on lähinnä keskittynyt valmistelemaan sitä, miten siirtolaisvyöryt voidaan ”koordinoita” mahdollisimman hyvin.

Suomen on pikaisesti saatettava rajavartiolaikiin ja ulkomaalaislakiin edellä mainittujen kolmen maan esimerkin mukaiset hätätilapykälät. Tätä ”hätäjarrua” ei kuitenkaan pidä soveltaa vain kriisitalanteissa, vaan säännönmukaisesti, jolloin etenkin Ruotsin kautta Suomeen

tulevat turvapaikanhakijat käännytetään rajoilla. Emme voi luottaa siihen, että muut maat hoitavat rajapolitiikkansa niin hyvin, että Suomi voi piileskellä niiden selän takana.

Mikäli rajapolitiikkaa ei hoideta kuntoon, tuloksena on kontrollin ja valvonnan jatkuva lisääntyminen maamme sisällä. Tämä tarkoittaa yhä enemmän betoniporsaita julkisille paikoille, viranomaisten suorittamaa vahtimista ja kontrollointia – siis toimenpiteitä, jotka rajoittavat tavallisten ihmisten vapauksia ja yksityisyyttä.

Maahanmuuttoon puuttuminen silloin, kun ihminen on jo Suomen rajojen sisäpuolella, on kaikin tavoin vaikeampaa kuin ennen sitä. Rajapolitiikan kuntoon saattaminen on kaikkein tehokkain keino suitsia ihmisvirtaa ja varautua vuoden 2015 kaltaisten tapahtumien uusiutumiseen.

Kunnon rajapolitiikka – kuten muutkin tiukat maahanmuuttopolitiikan mekanismit – ennaltaehkäisevät jo itsessään ongelman syntymistä. Ihmisvirrat eivät kulkeudu sinne, missä politiikka on tarpeeksi tiukkaa. Tämä on helppo havaita vertaamalla eurooppalaisten maiden maahanmuuttajamääriä suhteessa niiden vetotekijöihin.

LAITTOASTI MAASSA OLESKELEVAT OTETTAVA SÄILÖÖN

Laittomaan maahantuloon ja maassa oleskeluun on oltava Suomessa nollatoleranssi. Kasvava ongelma ovat kielteisen turvapaikkapäätöksen saaneet henkilöt, jotka jäävät luvatta maahan. Päätäjät eivät ole tähän ongelmaan halunneet voimallisesti puuttua, vaan he ovat päinvastoin suunnitelleet laittomasti maassa oleville ihmisille eli ”paperittomille” järjestelyjä, joilla nämä pääsisivät työmarkkinoiden ja kaikkien sosiaali- ja terveystalveluiden piiriin.

Suomen tulee välittömästi ottaa käyttöön kielteisen turvapaikkapäätöksen saaneiden systemaattinen säilöönotto. Säilööstä pääsee vain yhteen suuntaan, pois Suomesta. Säilöönotto vähentää turvallisuusriskejä ja ihmisten katoamista. Se vähentää myös maamme houkuttelevuutta pitkin Eurooppaa vaeltelevien siirtolaisten kohteena. Erittäisesti se vähentää turvapaikkaprosessin pitkittämistä.

Säilöönnotolla olisi estetty myös Turussa elokuussa 2017 tapahtunut terrori-isku. Suomalaisille uskotellaan, että olemme täysin voimattomia terrorismin ja maahanmuuttopolitiikan muiden kielteisten seurausten edessä, mutta se ei pidä paikkaansa.

Turvapaikanhakijoiden liikkeitä on seurattava tarkasti sekä hakemuskäsittelyn aikana että sen jälkeen. Hakemuksen vireillöloajan turvapaikanhakijan pitää

olla luvallista liikkua vain vastaanottokeskuksen välittömässä läheisyydessä. Huomattavan suuri osa Suomeen saapuneista turvapaikanhakijoista jää identifioimatta, mikä osaltaan tukee vaatimusta valvonnan tiukentamisesta. On täysin kestäväntöntä, että kaduillamme liikkuu tuhatmäärin ihmisiä, joiden henkilöllisyyttä tai historiaa kukaan ei tiedä.

Jotkut kommentoivat säilöönottovaatimusta sillä, että se tulisi kalliiksi. Tiukka maahanmuuttopolitiikka ei koskaan tule niin kalliiksi kuin löysän maahanmuuttopolitiikan seuraukset. Mikäli Suomessa olisi kaikille kielteisen päätöksen saaneille voimassa säilöönotto, tänne ei saapuisi tuhansia ihmisiä Euroopan mantereen halki.

PAKOLAISKIINTIÖSTÄ LUOVUTTAVA

Suomi on yksi harvoista maista maailmassa, jotka ottavat vastaan kiintiöillä pakolaisia suoraan pakolaisleireiltä. Pakolaiskiintiön avulla apu voidaan kohdistaa ehkä paremmin aidosti apua tarvitseviin ihmisiin. Kiintiön kautta Suomeen tulneiden pakolaisten kotouttamisessa ei kuitenkaan ole onnistuttu lainkaan muita humanitaarisia maahanmuuttajia paremmin. Ongelmat ovat aivan samanlaisia kuin muidenkin humanitaaristen maahanmuuttajien kohdalla. Kotouttamisennusteeltaan haasteellisten kiintiöpakolaisten määrääkään ei siis missään nimessä tule kasvattaa, vaan Suomen tulee seurata Tanskan viisasta nollalinjaa.

Jo pelkästään siirtolaiskriisin takia Suomeen tulneiden turvapaikanhakijoiden kotouttaminen venyttää vastaanottokykymme ääri rajoille. Toisaalta etenkin niin kauan kuin turvapaikanhakijoiden virta rajoillemme jatkuu, ei humanitaarisia maahanmuuttajia pidä tilata maahamme lisää. Painopiste tulee siirtää paikan päällä ja lähialueilla auttamiseen.

Kiintiöpakolaisjärjestelmä on tehoton järjestelmä, joka ei ratkaise yhtään ongelmaa – kiintiön nostamisen vaatiminen tarjoaa muille puolueille ainoastaan kaikkein helpoimman tavan kiillottaa omaa kilpeään.

STOPPI ULKOMAISEN HALPATYÖVOIMAN MAAHANTULOLLE

EU- ja ETA-maiden ulkopuolelta tulevan työvoiman saatavuusharkinnan poistamista perustellaan usein sillä, että Suomi tarvitsee osaajia. Saatavuusharkinta ei kuitenkaan koske esimerkiksi erityisasiantuntijoita, tutkijoita tai yritysten yli- tai keskijohdossa toimivia henkilöitä, vaan ainoastaan joitakin halpatyömarkkinoille tulevia. Erityisasiantuntijalta edellytetään noin 3000 euron bruttopalk-

kaa, mutta tästäkin voidaan joustaa tapauskohtaisesti.

Nykyiseen saatavuusharkintaan on rakennettu valtavia porsaanreikiä. Esimerkiksi Uudellamaalla on oletuksena, että terveydenhoitoalan ammattilaisia, ravintolatyöntekijöitä, kotiapulaisia, siivoojia ja rakennusmiehiä ei ole saatavilla kotimaassa. Nämäkin alat on siis vapautettu saatavuusharkinnasta.

Vuonna 2016 tyypillisimmät ammatit, joihin tehtiin työvoiman saatavuusharkinnan nojalla päätös, olivat puutarhatyöntekijät, toimisto- ja laitossiivoojat sekä ravintola- ja suurतालoustyöntekijät. Saatavuusharkinnan poistamisessa on siis kyse ovien avaamisesta Aasian ja Afrikan halpatyövoimalle – tilanteessa, jossa maassamme oleskelee jo nyt huomattava sosiaaliturvan varassa oleva maahanmuuttajataustainen väestö. Saatavuusharkintaa ei saa poistaa, vaan sitä pitää tiukentaa.

Valtiolla ei tule olla velvollisuutta toimittaa yrityksille halpaa työvoimaa veronmaksajien kustannuksella.

Halpatyövoima tulee kalliiksi yhtäältä suomalaiselle työntekijälle ja toisaalta julkiselle sektorille, koska matalapalkkaisen työperäisen maahanmuuttajan elämästä on kompensoitava tulonsiirroilla. Kyse on siis oikeastaan yritystuesta. Tämän päälle tulevat vielä esimerkiksi sosiaali-, terveys- ja koulutussektoreille tulevat kulut halpatyöläisen mahdollisista perheenjäsenistä. Toisaalta vaatimus lisätä halpatyövoimaa on ristiriidassa suomalaisen korkean osaamisen ja teknologisen kehityksen, kuten robotisaation, kanssa.

Erityisen hälyttävää on, että Suomeen halpamarkkinoille töihin tulevien maahanmuuttajien työllisyysaste tippuu kaikissa maaryhmissä kantäväestön alle jo muutamassa vuodessa. Taloudellisten ja muiden ongelmien kannalta on siis melko yhdentekevää, saapuuko henkilö Suomeen ”työperäisenä” vai turvapaikanhakijana.

Myös erityisasiantuntijaväylää pitää tarkastella kriittisesti, jotta se ei mahdollista esimerkiksi suomalaisten IT-ammattilaisten syrjäyttämistä työmarkkinoilta halvemmalla ulkomaisella työvoimalla.

Robotisaatio, keinoäly ja automatisaatio mullistavat lähitulevaisuudessa suomalaiset työmarkkinat. Ilman kuljettajaa ajavat liikennevälineet, automaattikassat, siivous- ja hoivarobotit ja muut huipputekniset sovellutukset tulevat vähentämään alhaisen osaamistason työpaikkojen lukumäärää. Yhteiskuntaa mullistavan elinkeinorakenteen muutoksen orastaessa on vastuutonta kauhoa Suomeen matalan osaamistason maahanmuuttoa, koska nämä ihmiset ajan myötä syrjäytyvät työmarkkinoilta lähes varmasti. Laittomasti maassa oleskelevien ”laillistaminen” työluvan kautta on myös turvapaikkajärjestelmän kannalta tuhoisaa.

Muun Länsi-Euroopan voittopuolisen negatiiviset kokemukset 1960-luvulta lähtien Euroopan ulkopuolelta tulleen siirtotyövoiman kanssa tulee ottaa huomioon ulkomaalaisen työvoiman rekrytointia kaavailtaessa. Tässäkin asiassa Ruotsi toimii varoittavana esimerkkinä; siellä onkin monien puolueiden suunnalta tullut jo vaatimuksia palata aiempaan saatavuusharkintaan.

MAASSA MAAN TAVALLA

Viranomaisten päinvastaisista vakuutteluista huolimatta Suomi on noudattanut yksisuuntaista kotouttamismetodia, jossa vastaanottava yhteiskunta askel askeleelta alituu vieraista kulttuureista saapuvien maahanmuuttajien arvoille, toiveille ja vaatimuksille. Tämä on johtanut siihen, että etenkin muslimitaustaisille maahanmuuttajille on räätälöity vähemmistökulttuuristen erityispiirteiden varjolla lukuisia erivapauksia. Samalla suomalaisia koulitaan kovalla kädellä toimimaan tulijoita miellyttävällä tavalla.

Muslimilasten ei tarvitse usein osallistua koulujen musiikin eikä liikunnan tunneille. Koulujen joulujuhlia on alettu sensuroida sillä perusteella, että ne voivat loukata. Useiden Suomen kaupunkien uimahalleissa on tullut tavaksi järjestää musliminlaisille omat uimahallivuorot. Muslimeiden taholta on myös tullut vaatimuksia, että kouluihin ja työpaikoille pitäisi järjestää muslimille asianmukaiset rukoustilat. Suurmoskeijaakin on haaveiltu Helsingin paraatipaikalle.

Vaikka näitä käytänteitä on perusteltu monikulttuurisuuden ihanteella, on lopputulos kuitenkin tarkoittanut sitä, että suomalainen yhteiskunta alkaa lähentyä joustamattomia islamilaisia perinteitä eli se islamisoituu. Eriytyisen huolestuttavaa on tasa-arvoisuuden murtuminen ja naisia ja tyttöjä vähättelevien ja alistavien vaatimusten esiinnousu. Myöskään lapsiin, eläimiin tai esimerkiksi seksuaalivähemmistöihin kohdistuvat kulttuuriset ja uskonnolliset väärinkäytökset eivät kuulu kehittyneeseen Suomeen.

Valtion ja kuntien budjeteista valuu vuodesta toiseen isoja rahamääriä erilaisille suvaitsevaisuuskonseille, monikulttuurisuusasiantuntijoille ja maahanmuuttajajärjestöille, jotka omien sanojensa mukaan pyrkivät edistämään kotoutumista. Tähän mennessä ei ole kuitenkaan saatu minkäänlaista näyttöä siitä, että näiden toimijoiden tukemisella olisi ollut positiivista vaikutusta ulkomaalaisten kotoutumiseen. Maahanmuuttajateollisuuden ruokkiminen julkisista varoista tulee lopettaa.

MAAHANMUUTTAJA-ALUEIDEN ONGELMAT JA SEGREGAATIO

Suurin osa maakuntiin sijoittuneista maahanmuuttajista pyrkii siirtymään ajan myötä pääkaupunkiseudulle ja suuriin kaupunkeihin. Tämä lisää entisestään segregatiota ja painetta etenkin Helsingin ympäristössä. Mikäli maahanmuuttaja pyrkii muuttamaan ruuhka-Suomen ulkopuolella olevasta sijoituspaikastaan pääkaupunkiseudun kuntiin, ei hänelle tule valtion puolesta kustantaa asumista eikä myöntää sosiaalietuisuuksia.

Tärkein keino taistella tätäkin ilmiötä vastaan on maahanmuuton radikaali rajoittaminen. Kaavoittamalla alueille sekä omistus- ja vuokra-asuntoja ei ratkaista asiaa, sillä omistusasuntojen hinta alueella vastaavasti laskee tai pysyy alhaisena. Ihmiset osaavat laskea, ja monet eivät halua asua maahanmuuttaja-alueilla – erilaisuutta korostavasta julkisesta puheesta huolimatta.

Kouluissa on puututtava voimakkaasti maahanmuuttajataustaisten oppilaiden oppimisvaikeuksiin ja häiriökäyttäytymiseen. Kielitaidottomat ja häiriötä aiheuttavat vierastaustaiset oppilaat tulee sijoittaa omiin luokkiinsa opettelemaan suomen kieltä ja suomalaisia tapoja.

Mikäli valtiovalta ja kunta eivät kykene takaamaan suomalaisille perheille rauhallista ja hyvää opinahjoa, on täysin ymmärrettävää, että vanhemmat ”koulushoppaavat” lapsilleen hyviä kouluja. Maahanmuuttaja-asuinalueiden houkuttelevuutta suomalaisten silmissä ei myöskään paranneta paheksumalla niiltä pois muuttajia.

ISLAMIN HUOMATTAVIIN UHKIIN PUUTUTTAVA

Islamilainen radikalismi on Suomen akuutein sisäinen turvallisuusuhka. Tähän haasteeseen on vastattava vaatimalla muslimeja kunnioittamaan suomalaisen yhteiskunnan perustavanlaatuisia arvoja. Suomessa ei pidä uskonnonvapauden nimissä sallia islamilaista vihapuhetta moskeijoissa. Islamilaiset vihasarnaajat on välittömästi karkotettava ja vihamoskeijat suljettava. Ääri-islamilaisten maiden rahoittamiin moskeijoihin on suhtauduttava ehdottoman kielteisesti, sillä muun Euroopan kokemuksella näistä paikoista usein muodostuu islamilaisen fundamentalismin tyssisijoja.

Naisia alistavat kasvoja peittävät burka- ja niqab-huivit sekä pikkutyttöjen huivit tulee kieltää sekulaarin yhteiskuntajärjestyksen, tasa-arvon ja lasten oikeuksien varjelemiseksi. Pakkoavioliitot, sukupuolielinten silpominen ja lasten lähettäminen ulkomaille islamin ja ”oikean” kulttuurin oppiin tulee paitsi kriminalisoida myös

riittävästi sanktioita. Uskonnonvapaus ei saa mennä yhteiskuntamme perustavanlaatuisen arvojen edelle.

SUOMALAIKANSALLISEN IDENTITEETIN PUOLESTA

Suomessa on luovuttava siitä ajatuksesta, että julkisen vallan aktiivinen tuki suomalaisen kulttuurin kanssa ristiriidassa oleville arvo- ja normijärjestelmille olisi eri väestöryhmien harmonisen yhteiselon kannalta kestävä lähtökohta. Monikulttuurinen politiikka on johtanut ainoastaan siihen, että Suomeen on alkanut muodostua muun Länsi-Euroopan tapaan ulkomaalaisten omia mikroyhteiskuntia, joissa eivät vallitse asumisvaltion arvot ja normit.

Sen sijaan, että kotouttamispolitiikassa korostetaan ja juhlistetaan eri väestöryhmiä erottavia tekijöitä, on ihan teeksi otettava jaettu suomalaiskansallinen identiteetti. Tämän periaatteen nojalla jokaisella Suomessa asuvalla ihmisellä on mahdollisuus tulla riittävän suomalaiseksi, kunhan omaksuu suomalaisen kulttuurin ja pelisäännöt.

Pelkkä itsestäänselvä lain noudattaminen ei riitä kotouttamispolitiikan pohjaksi, koska suurimmat konfliktit maahanmuuttajien ja suomalaisten välillä syntyvät juuri maailmankuvien eroista. Jos maahanmuuttaja ei ole halukas omaksumaan Suomen länsimaalaiskristillistä, humanistista ja tasa-arvoon perustuvaa arvoperustaa, on parempi, että tämä muuttaa asumaan sellaiseen maahan, jossa hän pystyy toteuttamaan itseään ilman rajoituksia.

KANSALAIKUUDEN ARVOA NOSTETTAVA

Suomi on harjoittanut viime vuodet Länsi-Euroopan kenties löysintä kansalaisuuspolitiikkaa. Suomi lievensi vuonna 2011 kansalaisuuteen vaadittavaa asumisaikaa viiteen vuoteen, asetti monia poikkeuksia kielitaitovaatimukseen ja höllensi nuhteettomuusvaatimuksia. Tämän kansallisen edun vastaisen kansalaisuuspolitiikan vaikuttimena oli varsin erikoinen idea siitä, että jakamalla kansalaisuuksia mahdollisimman helposti ulkomaalaisille heidät ikään kuin maaniteltaisiin kotoutumaan yhteiskuntaan. Monissa muissa Länsi-Euroopan maissa asia on nähty täysin eri tavalla; kansalaisuuden ehtoja on kiristetty, ja kansalaisuus myönnetään vasta onnistuneen kotoutumisprosessin päätteeksi.

Hakemuksesta myönnettävän kansalaisuuden ehtoja on Suomessa kiristettävä selvästi. Asumisaikavaatimus pitää nostaa nykyisestä viidestä vuodesta 8–10 vuoteen. Kansalaisuuden saantiin edellytettyä kielitaitovaatimusta tulee nostaa nykyisestä tyydyttävästä hyvään. Nuhteet-

tomuusvaatimusten on vastattava kansan oikeustajua, jolloin vakavaan rikokseen syyllistynyt ulkomaalainen ei koskaan saa päästä kansalaisuuden piiriin. Turvapaikkaprosessissa viranomaisen harhauttamisesta pitää tulla sanktioita (vrt. Tanska). Kansalaisuuslakiin kirjatusta lyhennetystä asumisaikavaatimuksesta kansainvälistä suojelua saaneiden kohdalla tulee luopua. Myös muut poikkeuspykälät kansalaisuuslaissa koskien asumisaikaa, kielitaitoa tai nuhteettomuutta tulee pääosin kumota.

Terrorismirikoksiin syyllistyneet kansalaistetut henkilöt on automaattisesti tuomittava menettämään Suomen kansalaisuus, ja heidät on karkotettava. Jos kyseiset henkilöt eivät enää omaa muuta kansalaisuutta, tulee heille myöntää väliaikainen oleskelustatus valvotuissa tiloissa Suomesta karkottamiseen asti.

Kaksoiskansalaisuuden salliminen Suomessa pitää siirtymäajan jälkeen pääsääntöisesti lopettaa. Kaksoiskansalaisuus käytännön kumoaminen vahvistaa maahanmuuttajien tunnesidettä Suomeen ja poistaa samalla kaksoiskansalaisuuteen liittyvät uhkatekijät kansalliselle turvallisuudelle.

VAPAAEHTOISTA MAASTAMUUTTOA TUETTAVA

Suomen on alettava aktiivisesti tukea niiden ulkomaalaisten ja Suomen kansalaisuuden saaneiden maahanmuuttajien vapaaehtoista maastamuuttoa, jotka eivät ole halukkaita tai kykeneviä kotoutumaan Suomeen. Laajempien väestöryhmien välisten ristiriitojen välttämiseksi aktiivisesti tuettu ulkomaalaisten vapaaehtoinen maastamuutto on toivottavaa. Valtio takaa Suomesta vapaaehtoisesti lähteville henkilöille eräänlaisen starttipaketin elämän uudelleenikäynnistämiseksi henkilön kotimaassa. Maastamuutto-ohjelmaan osallistuneille ulkomaalaisille pitää samalla asettaa elinikäinen maahantulokielto Suomeen, jotta ohjelmaa ei pysty käyttämään hyväksi.

EU:LTÄ EDELLYTETTÄVÄ TULOKSIA

Euroopan unioni epäonnistui vuonna 2015 täydellisesti hallitsemattoman turvapaikanhakijavyöryn kontrollonissa. EU:n vapaa liikkuvuus teki mahdolliseksi turvapaikanhakijoiden hallitsemattoman liikkumisen Kreikasta Pohjois-Euroopan maihin paremman elintason perässä, mikä johti usean EU-maan vastaanottojärjestelmän ylikuormittumiseen ja terrorivaaran lisääntymiseen.

EU:n yritys jakaa taakkaa pakottamalla jäsenmaat ottamaan vastaan Kreikkaan ja Italiaan saapuneita turvapaikanhakijoita epäonnistui niin ikään täydellisesti.

Sovitusta 160 000 turvapaikanhakijasta siirrettiin kahden vuoden määräajan aikana muihin EU-maihin vain noin 30 000. Suomi halusi loistaa tunnollisena jäsenmaana ja on ottanut vastaan esimerkiksi eritrealaisia, joista lähes kaikki saavat myönteisen suojeluaseman vain siksi, että maassa on pakollinen asepalvelus.

EU:ssa on vireillä monia unionin turvapaikkapolitiikkaan (CEAS) liittyviä lainsäädäntöhankkeita, jotka pyrkivät yhtenäistämään EU-jäsenmaiden turvapaikkakäytäntöjä. Tällä hetkellä näyttää kuitenkin siltä, ettei jäsenmailla, Euroopan parlamentilla ja komissiolla ole löydettävissä yhteisymmärrystä sellaisesta turvapaikkapolitiikasta, joka vastaisi tämän ajan haasteisiin. Euroopan yhteinen turvapaikkapolitiikka on vain silloin toimivaa, jos yhteiset standardit oleskelulupien myöntämisessä, perheen yhdistämisissä ja sosiaalietuuksissa ovat minimitasolla, rajapolitiikka toimii ja kaikki noudattavat liikkumiseen ja turvapaikanhakuun liittyviä sopimuksia. ”Eurooppalaisen ratkaisun” peräänkuuluttamisesta näyttääkin suomalaispoliitikoille tulleen lähinnä keino olla kantamatta vastuuta.

Suomen on kaikissa CEAS-neuvotteluissa pyrittävä ajamaan realistista ja kriittistä maahanmuuttolinjaa. Mikäli nykyinen unionin turvapaikkapolitiikan uudistamis- kierros johtaa liberaaleihin säädöksiin ja pakolliseen py-

syvään turvapaikanhakijoiden taakanjakoon, on Suomen Tanskan tapaan neuvoteltava erivapaus EU:n oikeus- ja sisäpoliittisesta viitekehyksestä. Jäsenvaltioilla on oltava rajoittamaton oikeus tehdä sisäraajatarkastuksia maahanmuuttopaineen tai terrorismivaaran takia.

Palautuksia pitää alkaa tehdä EU:n ulkopuolelle pakolaisleireille, jos palautukset lähtömaihin eivät onnistu. Mikäli tämän toteuttaminen vaatii muutoksia kansainvälisiin pakolaisuutta koskeviin yleissopimuksiin, on Suomen vaikutettava samanmielisten EU-maiden kanssa tavoitteeseen pääsemiseksi. Nykyisessä muodossaan Geneven pakolaissopimus mahdollistaa turvapaikanhaun käyttämisen elintasosiirtolaisuuden väylänä, mikä ei ollut millään muotoa tarkoituksena sopimusta laadittaessa vuosikymmeniä sitten.

Suomen on oleellista rakentaa ”oma” itsenäinen politiikkansa, joka on tehokasta, tavoitteidensa osalta johdonmukaista, järkevää ja realistista ja jonka yhteys muun muassa ulko- ja kehityspolitiikkaan tunnustetaan. Globaalit massiiviset muuttoliikkeet eivät ole loppumassa emmekä voi luottaa siihen, että muut tekevät ratkaisut puolestamme. Suomen tulee huolehtia ongelmanratkaisusta kansallisella tasolla, maamme rajoilla ja rajojen sisäpuolella.

PERUSSUOMALAISET